

A SZERETET HÁBORÚJA

Március 6., szombat délután

A jótétemény kettős áldás. Segít azon, aki gyakorolja, és azon is, aki részesül benne. Az a tudat, hogy jót tettünk, a beteg test és lélek egyik legjobb gyógyszere. Az a tudat, hogy jól végeztük el feladatunkat, és örömet szereztünk másoknak, felszabadulttá és boldoggá teszi lelkünket, és új életre kelti egész lényünket.

Az együttérzés állandó igénylése helyett igyekezzen a beteg együttérzést tanúsítani. Saját gyengeséged, bánatod és fájdalmad terhét vedd a könyörülő Megváltóra. Tárd ki szívedet szeretete előtt, és áradjon ez a szeretet másokra is. Ne felejtse el, hogy mindenkinek vannak nehezen elviselhető próbái és nehezen leküzdhető kísértései. Talán tehetsz valamit e terhek könnyítésére. Fejezd ki háládat a kapott áldásokért, és méltányold, ha figyelmességet tapasztalsz. Legyen szíved állandóan tele Isten drága ígéreteivel, hogy ebből a kincstárból vigaszt és erőt nyújtó szavakat hozhass elő másoknak. Ez olyan légkörrel vesz téged körül, amely segít és felemel. Tűzd ki célul, hogy áldás leszel a körülötted levőknek, és módot fogsz találni saját családod tagjainak és másoknak is a megsegítésére. – *A nagy Orvos lányomán, 257. o.*

Ti, akik a világosság gyermekeinek mondjátok magatokat, olvassátok el Ésaías 58. fejezetét. Különösen azok olvassák újra, akik annyira húzódoztatok kényelmetlenséget vállalni magatokra az ínségesek támogatásánál. Ti, kiknek szíve és háza túl szűk helyet szorítani a hajléktalannak, olvassátok; ti, akik látjátok, hogy a nyomor vaskeze nyomja az árvát és özvegyet, hogy szívtelen világiak szorongatják őket, ti is olvassátok el. Attól féltek, hogy olyan áramlat tör be családotokba, mellyel fel kell vennetek a harcot, ti is olvassátok. Egyrészt alaptalannul rémítgethettek magatokat, másrészt áldás áradhat rátok, melyben minden nap részesülhettek. De ha másképp történne is, ha új vesződéssel kell szembenéznetek, akkor is támaszkodhattok arra, aki meg-

ígérte: „Akkor felragyog világosságod, mint a hajnal, és a rajtad ejtett seb gyorsan begyógyul.” [...] A látnok szava szombattartókat illet – nem bűnösöket, sem hitetleneket –, hanem akik nagyon tettetik az istenfélelmet. Isten előtt nem a véget nem érő összejövetelek kedvesek, nem a sok ima, hanem a jótettek, ha azt teszik a megfelelő időben, ami helyes. Az kedves előtte, ha kevésbé viseljük szívünkön magunkat, és többet törődünk a jócselekedetekkel. Tágítsuk ki lelkünket. Akkor Isten olyanná teszi azt, „mint az öntözött kert, és mint a vízforrás, amelynek vize nem apad el soha”. – *Bizonyságtételek*, 2. köt., 35. o.

Ez a szöveg [Ésa 58.] megparancsolja nekünk a jótékony tetteket. Isten ma ezt várja el népétől. Maga jelölte ki ezt a kötelességet. Nem hagy kétséget afelől, hogy mire vonatkozik az üzenet, sem annak feltűnő betöltéséről, [...] minél közelebb érünk a véghez, ez a kötelességünk annál sürgősebb lesz. Az Istent szeretők azzal bizonyítják szeretetüket, hogy parancsainak megtartásával magukon viselik jelét. Ők az ösvény megújítói. [...] Isten népének ma ezt a szolgálatot kell végezni. Ha helyesen végezzük, gazdag áldásokat hoz majd a gyülekezetre. – *Bizonyságtételek*, 6. köt., 265. o.

Március 7., vasárnap – Vásárolni – ingyen? (Ésa 55:1-7)

A szent élet nem nyerhető el rendkívüli erőfeszítés vagy fáradtságos munka, sem adományok vagy áldozatok árán. Isten ingyen ajándéka ez, amelyet minden éhező és szomjazó léleknek megad. „Oh, mindnyájan, kik szomjúhoztok, jertek e vizekre, ti is, kiknek nincs pénzetek, jertek, vegyetek és egyetek, jertek, vegyetek pénz nélkül és ingyen, bort és tejet.” (Ésa 55:1) „Az ő igazságuk tölem van” (Ésa 54:17). „És így hívják majd őt: Az Úr a mi igazságunk” (Jer 33:16).

Semmilyen emberi erő nem nyújthatja azt, ami a lelki szomjúságot és éhséget kielégíthetné. De Jézus Krisztus így szólt: „Ímé az ajtó előtt állok és zörgetek; ha valaki meghallja az én szómat és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz és vele vacsorálok, és ő énvelem.” (Jel 3:20) „Én vagyok az életnek ama kenyere; aki hozzám jő, semmiképpen meg nem éhezik, és aki hisz bennem, meg nem szomjúhozik soha.” (Jn 6:35).

A fáradt vándor a pusztában forrás után kutat, és mikor megtalálja, gyötrő szomját oltja vele. Így kell szomjazni a kereszténynek is

az élet vizét, amelynek forrása: Krisztus. – *Gondolatok a hegyibeszéd-ről*, 18–19. o.

A megváltás ingyen van: ajándék. Mégis megvehető és eladható. Meg lehet a drágagyöngyöt vásárolni ott, ahol a menny kegyelmét árulják – pénz nélkül és ingyen. Mindenki megszerezheti a menny javait. Az igazság drágaköveinek kincsestára nyitva áll mindenki előtt. „Ímé adtam elődbe egy nyitott ajtót – mondja az Úr –, amelyet senki be nem zárhat.” Fegyveres őr nem őrzi ajtaját. Bentről és az ajtónál hangzik a hívás: „Jöjj!” A Megváltó meleg szeretettel szólít: „Azt tanácsolom néked, hogy végy tőlem tűzben megpróbált aranyat, hogy gazdaggá légy” (Jel 3:18).

Krisztus evangéliuma olyan áldás, amelyhez mindenki hozzájuthat. A legszegényebb éppúgy megveheti az üdvösséget, mint a leggazdagabb, mert nem földi vagyon az ára. Miénk lehet, ha készségesen engedelmeskedünk Krisztusnak, ha Krisztus – saját tulajdonaiként – igényt tarthat ránk. [...]

Az üdvösséget nem érdemelhetjük ki, de keresnünk kell odaadásunkkal és kitartásunkkal tanúsítva, hogy a világon mindenről le tudunk mondani érte. – *Krisztus példázatai*, 116–117. o.

Aki önmagáért él, a vesztébe rohan. Az étvágy és az előnyök szerzése énünk kielégítése érdekében megöli a lelket. Az ember énjét Sátán lelkülete vezeti és indítja. Krisztus lelkülete pedig arra készlet, hogy adj, és áldozd fel magad mások érdekében. Annak életében, aki követi Krisztust, nem fér meg az önös érdek. [...]

Az igazi keresztény fáradhatatlanul és önzetlenül munkálkodik Mesteréért. Nem keresi a könnyebb utat, sem saját érdekét, hanem mindent – még önmagát is – Isten vezetésére hagy. Hozzá lettek intézve e szavak: „Aki megtalálja az ő életét, elveszti azt; és aki elveszti az ő életét én érettem, megtalálja azt.” (Mt 10:39) – *Our High Calling*, 287. o.

Március 8., hétfő – Isten gondolatai és útjai (Ésa 55:6–13)

Nem foghatjuk fel Isten nagyságát és bölcsességét, s nem tudjuk elképzelni azt a mérhetetlen távolságot, amely a Teremtő és kezének teremtményei közt van. Aki a mennyben lakik, a világegyetem uralkodói jogát tartja kezében, az nem a mi véges mértékünk szerint, és nem a mi gondolkodásmódunk alapján ítél. Tévedünk, ha azt gondoljuk, hogy ami

nekünk jelentős, Istennek is fontos, és ami nekünk apróság, az az Ő szemében is csekélység. Ha Isten képességei azonosak lennének a miénkkel, akkor nem lenne dicsőségesebb, mint mi vagyunk. – *Bizonyságtételek*, 5. köt., 337. o.

Mivel Isten törvénye olyan szent, mint Isten maga, csak vele egyenlő lény tehetné jóvá áthágását. Senki más, csakis Krisztus menthette meg az elbukott embert a törvény átkától, és hozhatta ismét összhangba a mennyel. Krisztus kész volt magára venni a bűn terhét és szégyenét – a bűnét, amely annyira sérti a szent Istent, hogy miatta az Atyának és a Fiúnak el kellett válnia egymástól. Krisztus kész volt a nyomorúság feneketlen mélységébe hatolni, hogy megmentse a megrontott emberiséget.

Krisztus közbenjárt az Atyánál a bűnös érdekében. Eközben a mennyei sereg olyan feszült érdeklődéssel várta az eredményt, amelynek kifejezésére nincs szó. Az elveszett emberért tartott titokzatos tanácskozás, a „békesség tanácsa” (Zak 6:13) sokáig elhúzódott. Már a föld teremtése előtt megszületett a megváltás terve, mert Jézus Krisztus „a Bárány” „[...] megöletett, e világ alapítása óta” (Jel 13:8). A világegyetem Királya csak küzdelem árán egyezett bele abba, hogy Fia meghaljon a bűnös emberért. „Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn 3:16) Ó! A megváltás titka! Isten szeretete egy olyan világért, amely nem szerette Őt! Ki ismerheti annak a szeretetnek a mélységeit, amely „minden ismeretet felülhalad”? A halhatatlan lények a végtelen korszakokon át csodálattal és imádatlal próbálják felfogni a felfoghatatlan szeretet titkát. – *Pátriárkák és próféták*, 63. o.

Minél közelebb kerülsz Krisztushoz, annál inkább elismered bűnös voltodat, hiszen most már tisztább látással rendelkezel, és a hibáid nagyobbaknak tűnnek az Ő tökéletességét látva. De ne csüggedj el. Ez annak a jele, hogy Sátán álnokságai erőt veszítettek, és Isten életadó Lelke életre keltett téged, és eltávolította belőled a közönyt. [...]

Isten nem úgy bánik velünk, ahogy a halandó emberek bánnak egymással. Gondolatai az irgalmasság, a szeretet és a gyöngéd együttérzés gondolatai. Így szól: „Hagyja el a gonosz az ő útát és a bűnös férfiú gondolatait, és térjen az Úrhoz, és könyörül rajta, és a mi Istenünkhöz, mert

bővelkedik a megbocsátásban.” (Ésa 55:7) „Eltöröltem álnokságaidat, mint felleget, és mint felhőt bűneidet.” (Ésa 44:22)

Te, aki kételkedsz és remegsz, nézz az égre! [...] A végtelen Isten utánad nyúl a mennyekből, hogy erős öleléssel magához ragadjon. A Segítő kész megáldani, fölemelni és bátorítani még a legbűnösebb embert is, ha hittel Őrá tekint. A bűnösnek csak fel kell emelnie tekintetét. – *Our High Calling*, 27. o.

Március 9., kedd – A böjt (Ésa 58:1–8)

Az engesztelés napján két kecskebakot vittek a szent sátor ajtajához és sorsot vetettek azokra: „Egyik sorsot az Úrért, a másik sorsot Azazelért” (3Móz 16:8). Azt a kecskebakot, amelyre az első sors esett, le kellett vágni bűnázdozatként a népért. A főpaprak be kellett vinni a vért a kárpiton belül lévő helyiségbe, és rá kellett hintenie a kegyelem trónjára. „Így szerezzon engesztelést a szent helynek Izrael fiainak tisztátalanságai és vétkei miatt; mindenféle bűnei miatt; így cselekedjék a gyülekezet sátorával is, amely közöttök van, az ő tisztátalanságaik közepette.” (3Móz 16:16)

„És tegye Áron mind a két kezét az élő baknak fejére, és vallja meg felette Izrael fiainak minden hamisságát és minden vétkét, mindenféle bűneit; és rakja azokat a baknak fejére, azután küldje el az arra való emberrel a pusztába, hogy vigye el magán a bak minden ő hamisságukat kietlen földre, és hogy bocsássa el a bakot a pusztában.” (3Móz 16:21–22) Amíg a bakot nem küldték el, a nép nem tekinthette magát a bűnei terhétől szabadnak. Minden embernek meg kellett sanyargatnia magát, míg az engesztelés szertartása folyt. Minden munkájukat félre kellett tenniük. Izrael egész gyülekezete az engesztelés napját ünnepélyes megalázkodásban töltötte el Isten előtt, imádsággal, böjtöléssel és szíve vizsgálatával. – *Pátriárkák és próféták*, 355. o.

Isten minden ajándékát az emberiség áldására, a szenvedés és nyomor enyhítésére kell felhasználni. Táplálnunk kell az éhezőt, felruháznunk a mezítelent, gondoskodnunk az özvegyekről és árvákról, segítenünk a lesújtottakon és elnyomottakon. Isten nem akarta, hogy a világot elárassza a nyomor. Nem akarta, hogy az egyik ember bőségben és fényűzésben éljen, miközben mások kenyérért sírnak. Az élet-szükségleteket meghaladó javakat Isten azért bízta az emberre, hogy

jót tegyen, és az emberiség áldására éljen. Az Úr ezt mondja: „Megnyisd a gonoszságnak bilincseit, az igának köteleit megoldjad, és szabadon bocsásd az elnyomottakat... és ... minden igát széttépjetez ..., az éhezőknek megszegd kenyeredet, és a szegény bujosót házadba bevigyed, ha meztelent látsz, felruházzad ... és az elepedt lelkűt” elégítsd ki. „Elmenvén e széles világra, hirdessétek az evangéliumot minden teremtésnek.” (Ésa 58:6–7, 10; Mk 16:15) Ezeket az Úr parancsolja. Vajon végzik-e ezt a munkát a magukat kereszténynek vallók széles tömegei? – *Krisztus példázatai*, 370. o.

Március 10., szerda – A megfelelő böjt (Ésa 58:1–12)

Az imént olvastuk, hogy Isten milyen böjtöt fogad el: „Ha megtörjük kenyereket az éhezőknek, és a hajléktalan szegényt befogadjuk házunkba.” Ne várjátok, hogy ők forduljanak hozzátok. Nem az ő dolguk felkutatni téged, s tetőt könyörögni ki tőled a fejük fölé. Neked kell kutatnod utánuk, s házadba hoznod őket. A te szeretetednek kell elérni őket. Fél kézzel és hit által ragadd meg a hatalmas kart, mely üdvösséget nyújt. A szeretet másik karjával ragadd meg az elnyomottat, és enyhíts ínségén. Mindaddig képtelenek leszünk fél kézzel Istenbe kapaszkodni, míg a másik kezünk a magunk gyönyörűségét szolgálja.

Ha a könyörület és szeretet munkájához látsz, elviselhetetlen többsélynak bizonyul-e neked? Belebúsz-e, agyonnyom-e a teher? Valóságosan megrövidít-e családodat? Jaj, dehogynem! Isten gondosan eltávolított minden homályt e kérdésről. Ha engedelmeskedünk neki, miénk az ígérete. *Bizonyságtételek*, 2. köt., 34–35. o.

Ragadj meg minden alkalmat, hogy hozzájárulj a körülötted élők boldogságához szereteted kimutatásával! A barátságos, kedves szavak, a részvételtjes tekintet, a megbecsülés kifejezése sok vergődő, egyedülálló embertársad számára olyan, mint egy pohár víz a szomjazónak. Egy reményteljes szó, egy kedves cselekedet sokat könnyít fáradt testvéreid súlyos terhein. Az igazi boldogságot az önzetlen szolgálatban találhatjuk meg. Az ilyen szolgálat minden szavát és tettet feljegyzik a mennyei könyvekben, mintha Krisztusnak tettük volna. Él Jézus szeretetének fényében, akkor jó befolyásod által áldására leszel a világnak!

Az önzetlen munkálkodás lelkülete a jellemünket nemessé, szilárddá és Krisztus jelleméhez hasonlóan szépségessé teszi, békességgel és boldogsággal ajándékoz meg bennünket.

Minden elvégzett feladat, a Jézus nevében hozott minden áldozat rendkívüli jutalommal jár. A kötelesség vállalására hívó szó által Isten szól hozzánk, és az elvégzett munkára áldását adja. – *Az én életem ma*, 165. o.

Jézus mondja: „Bizony mondom néktek, amennyiben megcselekedtetek eggyel az én legkisebb atyámfiái közül, én velem cselekedtetek meg” (Mt 25:40). [...]

Az a szeretet és együttérzés, amit Krisztus elvár tőlünk, nem hasonlít az érzelgősséghez, ami csapdába ejti a lelket, hanem az mennyei eredetű szeretet, amit tanítása és példája által Jézus bemutatott. [...]

Jézus szeretete tevékeny elv, ami keresztény közösségbe egyesíti a szíveket. Mindazok, akik belépnek a mennybe, már itt e földön eljutottak a tökéletes szeretetre, mivel a mennyben érdeklődésünk középpontjában a Megváltó és a megváltottak lesznek. – *Sons and Daughters of God*, 147. o.

Március 11., csütörtök – A nekünk adott idő (Ésa 58:13–14)

Ésaiás könyve ötvennyolcadik fejezetében azoknak a munkájáról olvashatunk, akik imádják Istent, az eget és a föld Teremtőjét: „És megépítik fiaid a régi romokat, az emberöltők alapzatait felrakod” (Ésa 58:12). A magasba fogják emelni Isten emlékünnepeit, a hetedik nap szombatját. „És megépítik fiaid a régi romokat, az emberöltők alapzatait felrakod, és neveztetel romlás építőjének, ösvények megújítójának, hogy ott lakhassanak. Ha megtartóztatod szombaton lábadat, és nem üzöd kedvtelésedet szent napomon, és a szombatot gyönyörűségnek hívod, az Úr szent és dicsőséges napjának, és megszenteled azt... Akkor gyönyörűség lesz az Úrban, és én hordozlak a föld magaslatain, és azt mívelem, hogy Jákobnak, atyádnak örökségével élj; mert az Úr szája szólta!” (Ésa 58:12–14) – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 2. köt., 106. o.

Isten a szombatot nem valami új intézményként vezette be, mert a teremtés alkalmával alapította. Meg kell emlékeznünk róla, és ünnepként kell megtartanunk, mint Isten teremtő munkájának emlékét. Mivel

a szombat a menny és a föld Teremtőjeként mutat rá Istenre, ezért az igaz Istent megkülönbözteti a hamis istenektől. Mindazok, akik megtartják a hetedik napot, ezzel a cselekedetükkel azt fejezik ki, hogy ők Jahve imádói. Így a szombat az Isten iránti hűségünk jele mindaddig, amíg emberek élnek a földön azért, hogy szolgálják Istenünket. A negyedik parancsolat az egyetlen parancsolat a tíz közül, amelyben benne van a törvényadó neve és jogcíme. Ez az egyetlen parancsolat, amely megmutatja, kinek a tekintélye adta a törvényt. Magán viseli Isten pecsétjét, amelyet törvényére helyezett annak hitelessége és kötelező ereje bizonyítékként. – *Pátriárkák és próféták*, 307. o.

Megtiltaná Isten a Napnak, hogy feladatát elvégezze szombaton, megakadályozná langyos sugarait abban, hogy melegítsék a földet és táplálják növényeit? Nyugodnia kell a világok rendszerének is ama szent napon? Megparancsolná a patakoknak, hogy ne öntözzék a mezőket és erdőket, meghagyná a tenger hullámainak, hogy csendesítsék le szüntelen apadásukat és áradásukat? Álljon meg a búza, a gabona növekedése, halassa el az érlelődő fürt bíbor virágzását? Ne hajtsanak a fák, virágok rügyet, bimbót szombaton?

Ebben az esetben az ember nélkülözná a föld gyümölcseit és az áldásokat, amelyek kívánatossá teszik az életet. A természet folyásának változatlanul haladnia kell. Isten a pillanat kedvéért nem állíthatja meg kezét, különben az ember elerőtlenedne és meghalna. Az embernek is van elvégezni való munkája ezen a napon. Az életszükségleteket ki kell elégíteni, a beteget kezelni kell, a szűkölködőt el kell látni. Nem fogják büntetlenek tartani, aki megtagadja, hogy könnyítsen a szenvedőn szombatnapon. Isten szent pihenőnapja az emberért rendeltetett, az irgalmasság cselekedetei tökéletes összhangban vannak ezzel a szándékkal. Isten nem kívánja, hogy teremtményei akár csak egy órát is szenvedjenek olyan fájdalom miatt, amit szombaton vagy bármely más napon enyhíteni lehet. – *Jézus élete*, 206–207. o.